

С бавни крачки напустнал той ливадата, поел по една
 тяхна пжтека, минал през мостът, от там — право в двора на
 търговеца. Без да се мае, той влязъл в отворената врата
 на оборът, отишъл на старото си място, между другите
 коне, място, което досега стояло праздно, и с цвилене по-
 здравил старите си другари.

Узнало се, чий бил коня.

Мишки сиви
 Пакостливи,
 Пакостливи
 И крадливи,

Стига сте гризали,
 Стига сте тропали,
 Че ще кажа на Котана
 Да се качи на тавана.

И тогава —
 Няма да се отжрвете,
 Че тя милост не познава
 — Разберете!

Безименко.